

Het verhaal van Erica, geboren in juli 2012

Ik was 16 weken toen ik vernam dat mijn dochttertje het Triple X syndroom had. Het was even een slag in het gezicht en we dachten direct het ergste, we hadden zoveel vragen maar geen enkele concrete info over wat het nu echt zou inhouden voor onze dochter.

Er werden nadien veel grondige tests gedaan op haar nieren, hart, longen enzovoort en daar bleek alles picobello in orde te zijn. Dat was al een grote opluchting.

Dan was het eigenlijk bang afwachten tot ik zou bevallen. Toen Erica uiteindelijk ter wereld kwam was het een schatje, je zag er niets aan dat ook maar zou kunnen wijzen naar het syndroom. De kinderarts die op de hoogte was van het syndroom onderzocht haar grondig maar alles was in orde.

Enkele maanden later echter vond ik, als ik Erica vastnam onder haar armen, dat ze mij zelf niet vast hield.

Als ik haar onder haar oksels vast had liet ze haar echt hangen en had ik soms schrik dat ze gewoon tussen mijn armen zou wegglijden.

Ze stak ook nooit haar armen uit om gepakt te worden.

Kruipen, daar deed ze absoluut geen aanstalten voor. Ze was ondertussen al 12 maanden.

Bij de jaarlijkse controle zei de kinderarts dan dat het nodig was om met kinesithérapie te starten dus zo gezegd zo gedaan. Erica werd bij

het eerste bezoek onderworpen aan verscheidene tests waaruit bleek dat ze 4 maanden achterstand had op haar leeftijdsgenootjes (dit voornamelijk op grove motoriek).

Ze ging toen héél snel vooruit, elke week kon ze iets nieuws. Ondertussen kan ze stappen en eigenlijk kan ze het ook alleen maar ze durft niet goed. Ze heeft graag dat je haar handje toch nog vast houdt. Ze moet haar angsten wat overwinnen nu en dus is oefenen zoveel mogelijk de boodschap.

Na 2 sessies van elk 9 beurten heeft ze haar achterstand niet bijgewerkt maar staat ze nog steeds op 4 maanden.

De wekelijkse bezoeken aan de kiné zijn ook nog altijd aan te bevelen.

Spreekt doet ze weinig, ze brabbelt continue een echte waterval maar ik snap er geen woord van.

Enkele woordjes zegt ze zoals: papa, tut, Itte (haar zus), kaka en ba (daarmee bedoeld ze bal). Ik maak er mij nog niet teveel zorgen in en hoop dat ze snel wat meer woorden gaat zeggen. Er werd ons gezegd dat kindjes met triple x soms logopedie moeten volgen dus ik ben er al op voorbereid dat het misschien voor Erica wel nodig zal zijn.

Verder gaat alles goed met Erica, het is echt een wolk van een dochter, een heel flinke en vooral brave meid.

Ze eet ons de oren van ons hoofd. Jammer genoeg heeft ze te kampen met chronische verkoudheid en dat zorgt ervoor dat we continue te maken hebben met een meid die vaak hoest en continue een snotneus heeft.

Groot is ze niet echt, ze meet nu maar 77cm en weegt héél licht nog maar 8,900 kg. Ik vraag me af of alle triple x kindjes lichter zijn van gewicht dan anderen?

We geloven er steevast in dat ze het goed zal doen en we zullen haar begeleiden waar nodig.

Ik hoop dat ze door haar oudere zus ook veel zal leren en opsteken.

Moeder van Erica, België. 14-01-2014